

Cimleuva

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

TARTALOMJEGYZÉK:

Husvét nagyhetében. Címkép	177
Husvét nagyhetében. Vers. Irta: Benedek Elek	178
Piroska. Anatóle France meséiből	178
A jó boltos bácsi. Vers. Irta: Benkő Anna . .	178
Tamás érdeklődik. Csevegés	179
Virágvasárnap. Vers. Irta: Benedek Elek . . .	181
A kölcsönvett szárnyak. Mese. Irta: Heltmann E.	182
Az óriások kincse. Népmonda. Irta: dr. Ikafalvi Dienes Jenő	183
A templomban. Kép. Verselte: Benedek Elek	184
Afrikától – Berlinig. O. E.-től	185
Lacika bajban. Monolog. Irta: Gottschlingné Pásztélyi K. Polyrény	185
Az ördög	186
A hetyke-petyke vörösbecgyke. Mese. Irta: Hol- stein Mária	187
Itt a tavasz	189
Fejtörő	189
Elek nagyapó üzeni	191

ÖCSIKE KÖNYVE

a „nadseiű” gondolatok első sorozata

IRTA: **BENEDEK ELEK.**
Csinos kemény kötésben ára 35 Lei.

Megrendelhető a kiadóhivatalban Szatmáron.

A Cimbora azt üzeni:**Ha finom
cukorkát
akartok:****kérjete Melissát****Eredeti Wolfner****gépszijak**
minden méretben
kaphatók**BRAUN és LÁSZLÓ** vaskereskedésében,
Szatmár, Piata Victoriei (volt Deák-tér) 9.**A Szatmári Leszámitoló- és Kereskedelmi Bank r.-t.**

Alaptőke 10 millió leu.

Tartaléktőke 1 millió leu.

Takarékbetét állomány 45 millió leu.

Bármely összeg erejéig fizetéseket vállal:Bukarestben és bárhová LEUBAN, Bécsen keresztül bárhová OSZTRÁK
KORONÁBAN, Prágán keresztül bárhová CSEH KORONÁBAN, Berlinen
keresztül bárhová MÁRKÁBAN, Fiumén keresztül bárhová LIRÁBAN,

Budapesten keresztül bárhová MAGYAR KORONÁBAN.

Vesz és elad mindennemű idegen pénzeket és amerikai chequeket bevált.

Kölcsönöket legelőnyösebben folyósít.

A Generala bukaresti biztosító társaság, valamint az Assicurazioni Generali triesti biztosító társaság főügynöksége.

Betéteket könyvecskére és folyószámlára gyümölcsöztetésre elfogad
és azokat kívánatra azonnal bármikor visszaad.**Fluk!****Lányok!****A Cimborát****olvassátok,****szeressétek,****terjesszétek!**Aki elő akar fizetni a Cimborára, az írjon egy levelező-lapot Szatmárra, a
Cimbora kiadóhivatalának címezve és a következő vasárnap már kezében a lap.**A lap egy negyedévre negyven leuért jár.****Felolós szerkesztő: Dénes Sándor.****Kiadó a Szabadsajtó Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t. Szatmár.****A szerkesztőségnek szülő levelek, rejtvény megfejtések és
közlesrészt kéziratok Benedek Elek címére, Kisbaczon,
u. p. Nagybaczon, Háromszék-m. küldendők.**

Cimbora

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Főszerkesztő: Benedek Elek

HUSVÉT NAGYHETÉBEN.

Husvét nagyhetében.

(Képpel az első oldalon.)

*Husvét ünnepnek nagy hetébe'
Isten fiának szelíd képe
Jelenjen meg tinéktek.
Gondoljatok a hét sebére,
Értetek folyt ártatlan vére –
Ezt ne feledjétek.*

*Szeretet volt az ő vallása,
Szeretet minden tanítása,
Nem ismert gyűlölséget.
Még a keresztfán sem szórt átkot,
Ellenséginek megbocsátott –
Példáját kövessétek.*

B. E.

Piroska.

– Anatole France meséből. –

Gyerekek, hallottatok már a múzeumról? Az egy nagy épület, amelyben szép és régi dolgokat gyűjtenek össze. Mert a régi és szép dolgok igen tanulságosak és értékesek. Nos, hát, a múzeumban a régiségek között van egy össze-vissza repedezett, ósdi, öreg márványtábla, amelyen még tisztán ki lehet venni két leányalakot, akik egy-egy virágszálat tartanak kinyújtott kezükben. A leánykák igen szépek: látnivaló, hogy Görögország fénykorában készültek, amely kort a tökéletes szépség korának nevezik. A szobrász profilban faragta meg őket, amint egymással szemben állva, szent lótuszvirágot nyújtanak egymásnak, amelyekről azt mondják, hogy aki kék kelyhüket megszagolja, elfelejti a világ minden bűjábaját.

Öreg tudós bácsik sokat foglalkoztak az omlatag márvány magyarázatával. Elolvastak egy csomó, pergamenre és tehénbőrre irt régi könyvet, de sehogysem tudtak rájönni, miért kínálja egymást virággal a két szépséges leányzó.

És amit a nagyszakállú tudósok annyi fáradság, izzadság, munka meg gondolkodás után sem tudtak kiböngészni, azt a kis Piroska egymagától egy perc alatt kitalálta.

Úgy esett ez a dolog, hogy Piroska papájának dolga volt a múzeumban, ahová kis lányát magával vitte. Piroska kisasszony tágra nyitott szemmel, csodálkozva szemlélgette az antik szobrokat. Amint meglátta a kőből faragott isteneket, akiknek hol karjuk, hol lábuk meg fejük hiányzott, a következőket állapította meg magában:

– Ezek a nagybácsik meg nénik babái, és amint látom, ők éppen úgy eltörrik játékaikat, mint a kis gyerekek. De amint elhaladtak az ósdi márvány mellett, örömmel pillantotta meg a virágos lánykákat és csókot hintett feléjük, mert nagyon megtetszettek neki.

Papája megkérdezte:

– Mért nyújtanak ezek egymásnak virágot?

– Mert születésnapjuk van, – felelt gondolkodás nélkül Piroska.

Aztán hozzátette:

– Egyszerre van születésnapja mindakettőnek, egyformák és egyforma virágot ad egyik a másiknak. Jó barátnőknek mindig egy napon kellene születésnapjuknak lenni.

Most a kis Piroska már nincs a múzeumban, a régi márványok között; kint szaladgál, ugrálgat versenyt a madarakkal az erdőben, virágok között. A szép tavaszi napokat kint tölti a réten. Boldogan sütkérezik a napon és játszik a fűben, majd eszébe jut, hogy ma van kis barátnőjének Juliskának születésnapja, gyorsan teleszedi karjait virággal, hogy csókok kíséretében majd átadja neki.

A jó boltos bácsi.

(Apró vers apró embereknek.)

– *Hogy az a kis puska,
édes boltos bácsi?*
– *Olesón adom, szívem,
nem fogod megbánni.*
– *Tessék két fillérke,
tegnap adta mamám...*
– *Jaj, édes aranyom,
de ez nem elég ám!*
– *Nem elég? Az nagy baj,
nincsen több pénzeckém...*
– *De hisz nem is lánynak
való ez sziveckém!*
– *Gyuricának vinném,
szegényke oly beteg...*
– *No hát, jó kis lányom
ingyen adom, vigyed!*

Benkő Anna.

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés a kutyákról.)

II.

Tamás: Megigérted a multkor, hogy még beszélgetni fogunk a kutyákról. Annyi kérdeznivalóm van, hogy azt se tudom, hol kezdjem. Legelőször az eszkimók kutyájáról szeretnék egyet-mást tudni. Hallottam ugyan már róluk, hogy szánkóba fogják őket, de nem ismerem a természetüket és életmódjukat.

Apa: Nagyon szomorú az északi vidéken élő kutyák sorsa. Dolgoztatják őket, az élelmezésükkel pedig nem törődnek. Nyáron alig van szükség rájuk, kicsapják őket. Ilyenkor falkákba verődve, kóborolnak. Leskelődnek mindenfajta állatra, különösen pedig a halakra. A hal is szeret a napon sütkérezni, feljön a víz színére. Ebben a pillanatban már ugrik a kutya, hogy kis ennivalót szerezhessen. Ősszel aztán befogják a kóbor kutyákat és egész télen dolgoztatják. A táplálékuk megint a hal, csak hogy változatosság kedvéért nem friss, hanem félig-meddig megbűdösödött halat esznek. Gazdáik teszik el télire számukra. Oly éhesek, hogy rárohannak a romlott táplálékra és falják, – falják, hogy kinzó éhségüket lecsillapítsák. Pedig komoly táplálékra volna szükségük. Alig végezték el a reggelit, már fogják is be őket. Néha vérzik a szája valamennyinek, mert a gyorsan befalt hal tüskéi összeszurkálják szájpadrásaikat. Dolgozni kell, rendesen egészen estig. Akkor kapnak újra enni. Az utazók csodálkozva hallják panaszos üvöltésüket, mert csaholnak és üvöltenek, mihelyt a szerszámot meglátják.

Tamás: De hiszen ezek az állatok talán még rosszabbul élnek, mint a régi rabszolgák!

Apa: Valamivel jobban, mert panaszkodniok szabad. Bámulatos üvöltéssel tiltakoznak a munka ellen. Nem is kellemes dolog, hidegben és éhesen dolgozni. Pedig gazdájuknak igazán kiváló szolgálatot tesznek. Nélkülük nem tudna falujából kimozdulni. A ló nem élhet azon a vidéken, mert nincs elegendő takarmány. Ha meg is élne, nem vehetné hasznát. Nehéz teste alatt besüppedne a hó és hamar elakadna a szán. A könnyű kutyák röpitik a hómezőn át. Bizony néha elgondolkoznak a szán elé fogott állatok. Igazságtalannak látják helyzetüket. Gondolkozásuknak szomorú eredménye van a gazdájukra nézve. Bosszúterveket eszelnek ki, mert az ember közelében a kutya sok mindent megtanult. Ha bokros vidékre érnek, eszeveszett gyorsasággal vágatni kezdenek, persze abban reménykednek, hogy egy ág talán kiüti gazdájuk szemét, vagy lesodorja a szánról. Azt is megteszik, hogy hegynek felfelé minden erejüket összeszedve futnak. Ilyenkor azt remélik, hogy eltörik a szán, vagy elszakad a szer-

szám. Olyan ravaszok és alattomosok, mint az uraikat gyűlölő rabszolgák.

Tamás: Én nem csudálom, hogy haragszanak gazdáikra. Miért nem gondoskodnak róluk?

Apa: Gazdáik nem így gondolkoznak. Állandóan panaszkodnak kutyáikra. Vádolják őket, hogy kerülik a munkát, különösen pedig azt hánnyák a szemükre, hogy tolvajok. Csakugyan nagy tolvajok ezek a kutyák. Persze az éhség kényszeríti rá őket. Bizony, előfordul, hogy megeszik a drága szerszámot. Ilyenkor dühös a gazda, van dolga az ostornak. Még dühösebb, ha az ostor is eltűnik az éhes kutyák gyomrában. Még meg se tudja büntetni őket. Megtanulja azonban, hogy szíjjat nem hagy közelükben. Szegény állatok szívesebben ennének valami tápláló, jó meleg ételt, de ha nincs. Felmásznak ők bizony azokra a helyekre is, hová a gazda eldugta ennivalóját és taláposan megdézsmálják.

Az északsarki utazásoknál nagy hasznukat veszik ezeknek az erős állatoknak. Mikor a hajóval már nem lehet felfelé menni, kutyákat fognak a szánkóba és így indulnak tovább. A hideget el sem tudod képzelni. A fűtött hajószobában hidegebb van, mint nálunk télen az utcán. Hát még menet közben a szánkón. Ilyenkor gyakran kisebesedik a szegény kutya lába. Nem annyira a talpa alatt levő éles jégdaraboktól, mint inkább attól, hogy ujjai között a pára megfogy és kis jégcsapok keletkeznek. Az öreg, tapasztalt kutyák leharapják a kis jégcsapokat, a fiatalok azonban nem ilyen okosok. A seb a nagy hidegben nem jól gyógyul, az állatnak el kell pusztulnia. Különbön is pusztulás a végük az északi sark felé vitt kutyáknak. A szörnyű hideget ők sem bírják sokáig. Én azt hiszem, hogy akkor elviselnék, ha eleresztenék őket és a maguk módja szerint védekeznének. Az eszkimó-kutya megérzi a hóvihar közeledtét, gödröt ás és belefekszik. Aztán hullhat rá a hó. Legjobb, ha az ember melléfekszik. A kölcsönös meleg megóvjá őket a megfagyástól. Ha a vihar egy hétig tart is, a kutya nem esik kétségbe. Megeszi a szerszám-szíjjakat. Ilyenkor az eltemetett ember irigkedve gondol társa jó fogazatára és kitűnő gyomrára.

Tamás: Azt hiszem, hogy az eszkimó-kutya hűséges és becsületes állat lenne, ha jól bánának vele.

Apa: Meg vagyok róla győződve. Valamely vidék kutyájának természete főleg attól függ, hogyan bának azon a tájékon vele. No meg a természetétől. A kutyában sok gazda

utánzó képesség van és akaratlanul is felveszi gazdája természetét meg utánozza szokásait.

Tamás: Melyik kutyát tartod te legszebbnek és legokosabbnak?

Apa: A szépség nem mindig jár együtt az okossággal és jóssággal. En legszebbnek az agarat, legokosabbnak az uszkárt, legjobbnak, legmegbízhatóbbnak az ujfundlandi kutyát tartom. Vannak sokan, kiknek nem az a véleményük, mert a legtöbb ember elfogult a kutyája iránt. Nem is mondom, hogy nekem van igazom, még azt sem állítom, hogy a legtöbb tudósnak ez a véleménye. Te a véleményemet kérdezted és én megmondtam.

Tamás: Az agar csakugyan gyönyörű állat, de alig használhatják valamire. Én még nagyon keveset láttam, úgy látszik nem szaporodott el.

Apa: Az agar nem jó házőrző kutya, mert idegenekkel könnyen barátkozik. Ha jó dolgot adnak neki, vagy hizelegve közelednek hozzá, könnyen meglehet nyerni a bizalmát. Ma csakugyan kevés agar van nálunk. Régebben sokkal több volt, mert az urak szerettek agarászni. Lóra ültek és utána eresztették az agarakat a felvert nyúlra vagy rókának. Gyönyörű ennek az állatnak a futása. Szélesebben megy, szinte röpül. Óriási ugrásokkal közeledik áldozata felé. De a róka veszélyes ellenfél, sőt az ostobának látszó nyúl sem hagyja könnyen magát. Mikor az agar azt hiszi, hogy még egy ugrás és megfogta a tapsifülest, egyszerre csak azt látja, hogy nincs sehol. Futás közben a nyúl egyet bukfenchezett, oldalt, vagy hátra fordult, a bolond agar meg szélesebben futott előre. Fordulnia kell, ezzel időt veszít. Egy agar nehezen fogja meg a tapasztalt öreg nyulat, kettő azonban hamar elbánik vele. Hiába fordul erre, vagy arra, mindenütt ellenség, még pedig kegyetlen ellenség. Ennek a finom arcu, sovány kutyának erős fogazata van. A jó agar nem eszi meg a nyulat, hanem viszi gazdájának. Persze a zsákmányból meg kell adni a részét.

Nálunk nem nagyon divatos ez a nagyoknak való mulatság, mely egy kicsit emlékeztet a római cirkuszok állatviadalaira. Ezért kevés is az agar. Vannak azonban nagy földterületek, hol az agar nélkülözhetetlen házőrző- és vadászkutya. Nem is sejted, hol van a legtöbb és legszebb agar. Pedig csak rá kell nézni erre a hosszú és hosszulábú állatra, hogy gyanítsad, hol az igazi hazája. Látom rajtad, hogy nem is gyanítod.

Erre a gyorsaságra és karcsúságra a nagy pusztákon, a sivatagok oázisain van szükség. Itt nem lehet nehéztestű állatnak megélni. Könnyű testtel repülni kell a mély homok felett. Az arab büszke lovára és kutyájára. Az arab agarak nemcsak a vadászatra válnak be, hanem éberen vigyáznak a falura is. Ha a hiéna, sakál, vagy más vadállat bemerészkedik a faluba, az egyik agar megadja a jelt, mire hirtelen

támadó csapatokba verődnek a falu védő katonái. Kiverik az ellenséget, ha nem sikerül megfojtani. Bátrak és erősek minden vadállattal szemben, csak akkor nyöszörögnek panaszoosan, ha a nagyúr, az oroszán közeledik a falu felé. A gazda meg is becsüli hű társát. Ha vendégségbe megy, viszi magával. A vendéglátó gondoskodik az agarról is. Bizonyára megsértődnek ez a nemes állat, ha nem kínálnák meg minden ételből. Ennek bizony nem lehet bűdös halat adni, még a tejet is otthagyni, ha nem tiszta a tányér, vagy észreveszi, hogy valaki belenyúlt. Olyan, mint a szeszélyes gyermek. Gyakran odakivánczik gazdája ágyába és az arab szívesen maga mellé veszi. Igaz, hogy tisztább és az étkezésben is kényesebb, mint gazdája. Sok éppen azért pusztul el, mert mindig követni akarja urát. Ha az arab a Nilus mellé megy, vagy olyan vidékre, ahol tavak vannak, az agar gondtalanul megy a vízhez. Melege van, fürödni akar. Képzelted borzalmas meglepetését, amikor egy ismeretlen szörnyeteg megfogja lábát vagy farkát és huzza befele. A víz mellett élő afrikai kutya már ismeri a veszedelmet, gondosan fürkészi a vizet, amikor belemegy. Nem is marad benn sokáig még a legbiztonságosabbnak látszó vízben sem. Ha pedig gyanusnak látja a helyzetet, nyel egyet-kettőt, aztán más helyre megy ismét egyegy kortyra. O már ismeri a krokodilust.

Tamás: Nagyobb vadat is megfog az agar?

Apa: Rendesen antilopot vadásznak vele. Ő utoléri ezt a rendkívül gyors állatot. Persze, nem mindig, mert az antilop kitarátásban fut. Perzsiában ezért úgy vadásznak rá, hogy eleresztik a vadászsólymot, mihelyt az antilopcsordát meglátják. A sólyom rárepül az antilop fejére és éles csőrével vágni kezdi. Az állat zavarba jön, futása lassabbodik, az agarak utóléri.

Tamás: Miért mondtad az ujfundlandi kutyáról, hogy az a leghűségesebb?

Apa: Ismételnem kell, amit az előbb mondtam. Az emberek annyi csodás dolgot beszélnek hűséges kutyájukról, hogy nincs két ember, aki egy és ugyanazt az állatot mondja leghűségesebbnek. Ennek az is egyik oka, hogy egy-egy kutyafajtának nem minden példánya egyforma természetű. Vannak nagyon okosak és hűségesek minden fajtában. Az ujfundlandi azért szeretem, mert jólelkű állat. Nagy ereje van és hatalmas teste, de erejét nem használja rosszra. Nagyon szereti a gyermekeket és sok mindent eltűr tőlük. Valóságos dajkálója, de egyúttal éber oltalmazója is a kicsinyeknek. Különösen nagy hasznát lehet venni a víz mellett. Kitünően uszik és nem fárad ki még akkor sem, ha felfelé kell usznia. Nyugodt lélekkel rá lehet bízni a gyerekeket, ha fürödni mennek. Jobban és éberebben vigyáz rájuk, mint az uszómester. Egy pillanat alatt kihozná a vízből a fuldoklót. Azt sem bánja, ha a há-

tára ülnek és lónak használják a kicsinyek. Engedelmes, hűséges és bátor. Okosságra azonban nem vetekedhetik az uszkárral. Bizonyára láttál már ilyen kutyát is. Sajátságos göndör szőre van, némelyik olyan, mintha kisütötték volna. Van tisztafehér és tisztafekete. Olyan okosan néz, hogy szinte azt várja az ember, hogy mikor szólal meg. Ő is lenézi a többi állatokat, lenézi testvéreit, ha más fajtából származtak. Ugy elkülöníti magát a többi állatoktól, mint az emberszabású majmok. Hozzájuk abban is hasonlít, hogy szeret utánozni. Mindig figyel. Nem is kell szólni neki, leolvassa gazdája arcáról kívánságát. Igazán mindenre meg lehet tanítani, de nem veréssel, hanem jó szóval. Ha megharagszik, úgy sem tanul. Butának tettei magát. Ilyenkor hiába kinozzák. Csak egy hibája van. Házörzésre teljesen alkalmatlan. Az idegen embereket nem támadja meg. Az embert magasabb rendű teremtménynek tartja, fel sem tételezi, hogy két lábon járó teremtmény gonosz is lehet. A szaglása kitűnő, olyan mint a legjobb vadászkutyáé.

Tamás: Szeretném ha a többi kutyákról is beszélnél nekem.

Apa: Annyi kutyafajta van, hogy reggelig beszélhetnénk róluk. Nálunk mindenféle kutya él az északi vidékek kutyáin kívül, vadászatra azonban leginkább a kopót és a vizslát használják. Nagyszerű szaglásuk van és nagyon hűséges állatok.

Tamás: Te szereted a kutyát. Miért nem tartunk mi egy nemesebb fajtájú állatot a házukban?

Apa: Nekünk házörző kutyára nincs szükségünk, mert az csak falun és kis városkákban kell. Vadászni nem szeretek. Tarthatnék tehát olyan kutyát, amellyel elszórakoznátok. Tartanék is, ha nem félnék a sok gondtól és bajtól. A szobában lakó kutyát épen úgy tisztán kell tartani, mint a gyermeket. Ha elhanyagolják, mindenféle betegség támadja meg. Ezek közül egyesek az emberre is ráragadnak. Ezekről különben nem félnék, mert ha a házamba kutyát vennék, megfelelő módon gondoznám is. Attól félek inkább, hogy a kutyámat egy veszett kutya megharapná. Akkor azonnal meg kellene öletni. Ti pedig valószínűleg keservesen siratnátok a megszokott jó barátot...

VIRÁGVASÁRNAP.

— Irtá: Benedek Elek. —

Virágok napja, szép virágvasárnap,
Jövel, jövel már, bontsd ki röpké szárnyad!
Hintsd be virággal az avar mezőket,
A kertek fáit, félve rügyezőket,
Oh szánd meg őket!

A tél hosszú volt, oly zord s oly kegyetlen,
A rét, az erdő még most is kietlen.
Virágok napja, jer, lehelj a földre,
Bús szürke foltjait varázsold zöldre,
Szép puha zöldre!

Jövel, jövel, s te véled fecske, gólya,
Üres fészkeknek hadd legyen lakója!
Szakadjon vége a nagy némaságnak,
Szívüket töltsd be, akik dalra vágnak,
Oly régen vágnak!

Ihol, közelg. Tele virággal ékes,
Az arca nevetős, a hangja édes.
Bájos, milyenek a szívem kívánta,
Mint egy virágos, nevetős leánya,
Szép kis leánya!

Ihol, már itt, virággal megrakodtan,
Hallom a dalt is: fecske száll amottan.
Ereszaljának ujra van lakója,
Csörgő pataokban kelepel a gólya,
A kedves gólya!

Ihol, már itt van. Nyílnak a virágok,
Vidám dal járja be a nagy világot,
Hirdetve hegynek, völgynek, rónaságnak:
Leszállt a földre szép virágvasárnap,
Legszebb vasárnap!

A CIMBORA ez évben megjelent 1-ső száma már teljesen elfogyott. Miután olvasóink és új előfizetőink közül többen fordultak a kiadóhivatalhoz az 1-ső szám megküldése végett, ez úton hozzuk szíves tudomásukra, hogy csakis a többi lappéldányok állnak még rendelkezésre, de 1-ső számmal senkinek sem szolgálhatunk.

A Cimbora kiadóhivatala.

A kölcsönvett szárnyak.

— Irta: HELTMANN ERVIN. —

Láttátok-e már a fiatal királyleányt, amidőn a kertben játszadozott? Láttátok-e mily gyöngéd és finom volt alakja, mily angyali ártatlanság tükröződött szemében?

A király és királyné rendkívül szerették gyermeküket. Gyönyörű, napsugaras kertet ajándékoztak neki. A kert közepén márványmedence állott, amelyből állandóan vizsugarak törtek fel a magasba. E ragyogó vizsugarak sokszor egészen eltűntek a fénytengerben. Vízfátyolt alkottak, amelyen a napsugarak is csak megtörve tudtak keresztülhatolni. Gyakran ragyogó színekben tündököltek. Mintha tündér járt volna táncot bennük, kezében fehér fátyolt és sokszínű övet lebegtetve.

E kertnek nyilegyenes, hófehér kavicsos utjai és csodás szépségű virágágai voltak, zöld bokrokkal beszegve és merev, vörös tulipánokkal beültetve. Remek alakzatú lugasok is voltak a kertben és mesterséges facsoportok, amelyek állandóan egyenlő, hűs árnyékot adtak.

E kertben tehát minden meg volt arra, hogy a királyleány magát jól érezze. A kert határait azonban nem volt szabad túlnépie. Valami varázslat tartotta őt hatalmában. Alakja körül egy finom aranylánc volt kovácsolva, amely azonban elég mozgási szabadságot engedett. A szabad járás-kelésben tehát nem volt akadályozva. A lánc vége egy ősrégi tölgyfához volt erősítve. Ebből áradt az a varázslat, amely a királyleányt a kerthez láncolta. A kert minden oldalán sűrű, át nem hatolható lombzattal, élősvénnyel volt körülvéve. Csak a kék ég felé nem volt az út elzárva.

Szép nyári reggelen egy megsebesült sas hullott alá a magasból a kertbe. A királyleány még sohasem látott sást.

— Szegény kis állat — mondta részvétellel — mi bajod?

— Golyó sebesített meg, — felelt a sas — és most meg kell halnom.

A gyermek elszomorodott. Szerette volna a madarat megmenteni. Vízet hozott és vigasztalta.

— Meg fogsz gyógyulni. Nem szabad meghalnod. Aztán itt maradsz az én szép kertemben.

— A kertedben nem maradhatok. Ha meggyógyulnék, ismét felszállnék a magasba, ahol társaim vannak, ahol szabad vagyok. De sebesülésem halálos. El fogok pusztulni.

És valóban, hiába ápolta a királyleány a sást féltő gonddal, a királyi madarat megmenteni már nem lehetett. Sebe és a szabadság utáni vágy megölték őt.

— Köszönöm irántam való jószágodat és szeretetedet — szólott a sas egy este. — Miután meg kell halnom, neked adom szárnyaimat.

Más egyebet úgy sem hagyhatok neked örökségül.

A sas meghalt. A királyleány levágta szárnyait és vállaira erősítette azokat. Aztán eltemette halott barátját.

A sasszárnyak a királyleánynál nagy változást idéztek elő. Nagy, leküzdhetetlen vágakozás költözött azokkal lelkébe a nagy világ után, amely ott terült el túl a mesterséges virágágakon és megnyírt fákön. Azt ő sohase látta?

Egy napon kilépett a kertből. Eleinte vakította szemét a messzeség. De aztán mozgásba hozta. Mily nagyszerű érzés volt repülni sasszárnyakon! De egyszerre csak nem tudott tovább jutni. Mintha valami megrázta, visszarántotta volna. A lánc volt az, amely nem engedte őt. Lassan visszazállott tehát, — vissza, hazafelé.

Hazafelé? De vajjon otthona volt-e az már? Oly unalmasnak és elhagyottnak tűnt fel neki régi otthona. Vágyódott az messzi, idegen, szép országok után, amelyeket látott. Békétlenül és lelkileg összetörve tért nyugovóra.

Álmában megjelent neki a sas.

— A láncot el kell szakítanod, kis teremtes, — mondá a sas — akkor szabad leszel.

Másnap ismét repült a királyleány. Amidőn odaért, ahonnan tegnap visszatért, gondolkodni kezdett. Vajjon ismét visszatérjen? Előtte a bizonytalan messzeség, a gyönyörteljes szabadság, háta mögött az elhagyott otthon nyugalma és békessége. Az otthona azonban már nem jelentett többé neki nyugalmat és békeséget. A sas feldulta azt. Egy pillanatig még habozott. Aztán elszakította örökre a láncot. Most szabad volt. De a lánc elszakításával megszünt a vén tölgyfa varázsereje is, amelyet ő eddig — észrevétlenül — magában hordozott. Megittasodva és zavarodottan támolygott ki a kölcsönvett szárnyakkal a nagy messzeségbe.

A királyleány többé sohasem tért vissza.

Sas, óh sas! Te adtad neki a szárnyakat, akit nem edzettek meg a viharok, nem vertek, áztattak a fellegek. A te bűnöd volt az, amelyért neki lakolnia kellett.

Mit mond a magyar nép?

Terebes rózsák is apró bimbóból erednek.

Asztagban tűt keres. (Hiábavaló munkát végez.)

Más asztalához törüli a kését. (Kegyelem kenyereken él.)

A királyt is atyafiának mondja. (Gögös ember.)

Éhes csikó abrakkal álmodik.

Az óriások kincse.

— Népmonda. —

— Irta: Dr. Ikafalvi Diénes Jenő. —

Az Olt mentén, Mikóujfalu mellett, közel ahoz a helyhez, ahol az Olt a háromszéki sikra a szoros völgyből kifut, erdők koszoruzta hegy tetején állt Hereczvára.

Ki építette? Ki lakott benne? — nem tudjuk. De a monda szerint fekete lovagok, szerecsen óriások építették, kik ugyancsak a felebb, egyik magasabb hegy tetején állt Kincsás várát is építették régen, nagyon régen.

Mind a hét várban feketebőrű, szerecsen óriások laktak, de nekik nem voltak asszonyaik, lányaik. Folyton ide-oda bolyongtak, raboltak, s az alatt a gyönyörű várak gazdátlanul, őrizetlenül álltak. Ugy hitték, hogy a hegyek alján és a völgyekben, a Szépmezőn, a háromszéki rónán lakó székelyek nem mernek oda közeledni. Nem is mentek, csak mikor az egyik, már rég elpusztult faluból eltűnt egy szépséges szép székely lány.

Mindenki azt beszélte, hogy a szerecsen óriások rabolták el. Felkerekedett tehát a falu népe és rettentő elszántsággal megrohanta a várakat.

Össze-vissza járták a fekete óriások várait, de sehol nyomára nem akadtak az eltűnt székely leánynak.

Erre elkeseredésükben földik lerombolták az örök időkre épített hatalmas várakat. Nem maradt meg más, csak néhány csonka fal és a pincék, melyekről a nép nem tudott.

Rég volt.

Évszázadok, talán másfélezer év telt el azóta, mikor egy alkalommal az erdőn legeltette a teheneket egy pásztorfiú. Oly búsán fujta furulyáját, hogy még a szikla szive is ellágyult volna.

Bús furulyaszavára oda ment hozzá egy fehér tehén s emberi hangon szólva így beszélt hozzá:

— Te nem is tudod, hogy miért oly bús a tilinkód.

— Hát, csak, — volt a csodálkozó válasz.

— Megmondom. Ide figyelj. Másfél ezer évvel ezelőtt a te székely falud népének eltűnt egy szépséges szép székely leánya. Elhozták ide a fekete szerecsen óriások, mert nekik nem voltak asszonyaik lányaik.

Vigan voltak, lakmároztak, földig lerészegedtek s Kincsás várából Herec várába is léptek. Mert ott volt a rengeteg kincsel telt sok, nagy pince. Ott voltak a boros hordók, s ott akarták a leányrablás örömeire folytatni a lakomát, az ivást, a mulatást.

A pásztorfiu csodálkozással hallgatta az emberi hangon szóló tehén szavait. De az folytatta.

— Sokat kereste a falu népe, de sehol

se találta az eltűnt szép székely lányt. Végre a várakhoz jöttek, hol a fekete szerecsen óriások laktak, itt keresték a lányt. De bizony azt sehol sem találták. Csak a tompa, mélyből jövő hangokat hallották, amint az óriások énekeltek. És a felbőszült tömeg földig lerombolta a két gyönyörűséges várat. Még csak egy pinceablak se látszott ki a romok alól. És egy egérlukon se jutott be világosság a pincébe.

Most is ott vannak a fekete óriások, örülnek, hogy szép székely lányt kaptak feleségül, vigadnak, isznak a hatalmas boros, kincses pincékben s várják, hogy virradjon, hogy beüssön a felkelő nap.

A pásztorfiu melől ezzel eltűnt a tehén. A pásztorfiu azután sokáig bolygott, hogy a pincére rátaláljon és kimentse a szépséges székely leányt.

Egy alkonyatkor egy ledől, vén odvas fa mellett haladt el csordájával, s az odvas fából csodás szép ének hangokat hallott. Közelebb ment, behajlott az odvas fatörzsbe, de bele is szédült. Beesett a pincébe.

Szeme-szája elállt a csodálkozástól. Sok-sok fekete ember mulatott ott. De nem óriások voltak, hanem törpék.

— Kit keressz itt? — kérdezte az egyik fekete ember.

— Senkit. Csak úgy beestem az odvas fán!

— Kitakarodj innen, elpusztulj innen, míg megvirradna, — rivaltak rá többen.

A pásztorfiú körülnézett, kereste szemével az eltűnt szépséges székely leányt, de sehol se látta.

Végre szelidültek a fekete emberek is, látták hogy szelid pásztorgyerek, nem bántották, hanem étellel, itallal ellátták. Fekete tányérból, fekete süteménnyel, fekete kulacsból, fekete korsóból fekete borral kínálták. A pásztorfiú körülnézett, s a mint a rengeteg sok fekete ládát, hordót meglátta, amelyek mind drága arany korsókkal, aranyos, gyémántos kincsekkel voltak tele, elkiáltotta magát:

— Istenem, Istenem, hová kerültem?!

Az Isten nevének hallatára felbőszültek a fekete emberek, megfogták a szegény pásztorfiút, s karjainál fogva meglóbálták és kidobták a pincéből. Hosszasan repült a levegőben, kiesett az Olt partjára, ott találták meg másnap reggel.

Azóta hiába keresi, sehol se találja a kidőlt fa odvas törzsét, hogy bevezesse társait s megkeressék az eltűnt szépséges székely lányt és kihordják a sok kincset, aranyat.

Oltszem és Málnás községek lakói mondják, hogy a vártetőn gyakran hallani a pincéből felhallatszó éneket.

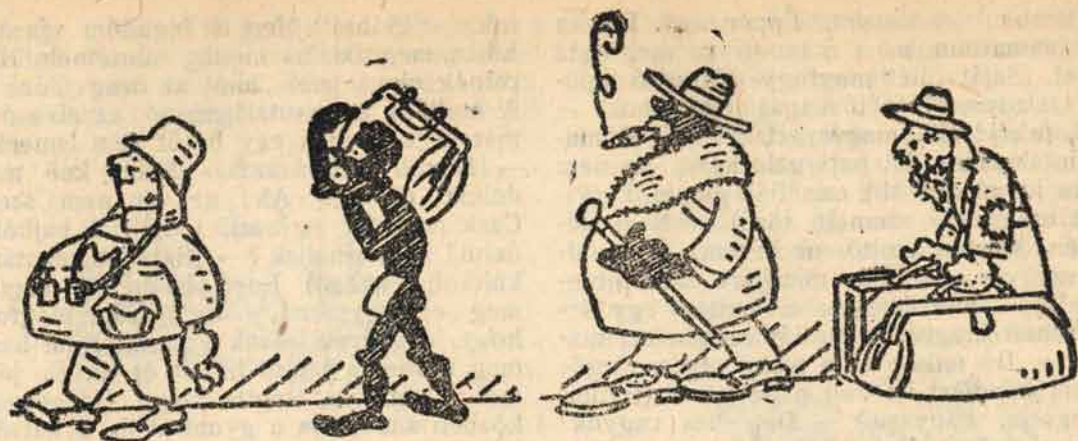
A TEMPLOMBAN.

Búg az orgona, zeng az ének:
„Dicséret Isten szent nevének.”
Száll, száll az ének, égbe hallszik,
S im, a gyermek édesen alszik.

Alszik, de lelke fenn az Égben,
Angyalkáknak a seregében.
Szaladgál velők karikába —
Ó de szép az ő imádsága!

B. E.

Afrikától—Berlinig.

Egy német milljomos
Megunta otthon már magát,
Gondolt merészet és nagyot,
Csapot, papot itthon hagyott
S ment Afrikába át.

Meleg van Afrikában,
Nem süt a nap hiában,
Nem jó cipelni ott a koffert,
Fogadott hát egy deli kaffert.
Bejárta így a Szaharát is,
Fölvidította száz oázis.

De, hej, forgandó ám a sors
És változása néha gyors.
A kaffer-néger, mint egy angol,
Szivarral, bottal úgy barangol,
A zsebje sterlinggel teli,
A koffert már nem cipeli.
Berlinben sétál fuja füstöt.
A két kofferral vaj' ki küsköd?
A milliomos bácsika!
Szegény, soványka lett biz' a!
Nem is lehet ismerni rája,
Ugy elfogyott a drága hája. O. E.

Lacika bajban.

(Monolog kisebb fiuknak.)

— Irla: Gottschlingné Pásztélyi K. Polyxén. —

Szin: Fasor paddal, a pad mellett elszórt szalmaesomó.

(Lacika sielve jön balról. Hóna alatt 4–5 iskoláskönyv. Fején kalap. Színes kis nyáriing, nadrágtartóval. Amint a padhoz ér, könyveit lecsapja. Haragosan visszanez.)

— Na, most hogy menjek haza? — A tanító ur megint bezárt. Apám pedig azt mondta, hogy ha még egyszer ott marasztanak az iskolában, hát-hát (kezével mutatja) elnadrágol. Nem félnék én a nadrágolástól, csak az a baj, én érzem annak a csipősségét és nem a nadrág.
— (Gondolkodva egy pár lépést sétál) — Mit csináljak? Hogy menjek úgy haza, hogy észre ne vegyék? (Ujját a homlokára teszi és gondolkodik. Nagyot sóhajtott.) — Istenem, Istenem! Hogy nem tud az a tanító ur engem megérteni! Hát ő nem volt gyerek? Azt hiszem, ő sem tett mindig jó fát a tüzre. Mert tudják, kérem, ha én valami neki nem tetsző dolgot csinállok, mindig azt mondja nekem: (Ujjával fenyeget) Laci, Laci! Te megint rossz fát tetted a tüzre. Pedig igazán még közelébe sem megyek a tűznek. (Gyomrát tapogatja. Fanyarul) Olyan éhes vagyok... (Kis séta) Jaj, mit

csináljak? Pedig anyus is azt mondta, hogy nem kapok ebédet, ha még egyszer bezárnak. Jaj, Istenem, Istenem, (fejét vakarja) a tanító bácsi mért is zárt be megint! (Felül a padra) Pedig most igazán nem voltam olyan rossz, mint a multkor, amikor a tanító úrnak az asztalfiókjába (huncut képpel, kacagva mutatja) egy madarat tettem és amikor kinyitotta, a madár kirepült és a tanító ur úgy megijedt, hogy majd a földre ült! Kicsit megréféltam, de erősen kikaptam érte otthon is. Apám szíves volt a nadrágomat kiporolni, de úgy, hogy egy porszem sem maradt benne. De bezzeg én benne maradtam! (Fanyar képpel a combját simogatja). Mára, amikor a tanító ur magyarázott a földrajzból, olyan csendesesen ültem a padban és a pickémet hegyeztem, (mutatja) mert Somogyi Palinak megígérttem, hogy tíz perckor vele pickézek. — És amint így csendesesen ülök és hegyezek, hát a tanító ur felszólít, hogy mondjam el, amit most magyarázott. Hát bizony én egy kukkot sem tudtam belőle. (Arcát fintorítja) Nem szeretem a földrajzot. Ugy álltam ott, mint egy — mint egy (leereszti két karját és félre billenti

fejét. Bambán) – faszent. Éppen úgy. Furcsa képet csinálhattam, mert a tanító ur megfogta a fületem. (Saját fülét megfogja és apró lépésekben szaladva, elvezeti magát egy fához) – Na Laci, felelj! Mit magyaráztam? – Itt maradsz tintalevesre és papirgaluskára, ha nem tudod, te jó madár. Mit csináltál megint? (Pityergést utánozva, szemeit törli) – Nem csináltam én semmit tanító ur kérem, – mondtam és szégyen, de való, mindjárt el is pityeredtem. És – mivelhogy nem tudtam egy betűt sem, amit magyarázott, hát szépen ott marasztott. – De mikor az a picke olyan sürgős volt, mert mindjárt itt volt a tiz perc! (Gyomrát simogatja. Fanyarul) – De éhes vagyok! (Visszaül a padra) Hej, csak Lilike ne látta volna, amikor engem a fülemnél vezetett a tanító ur és a végén a pickémet is elvette! Amikor visszamentem a helyemre, a padba, Lilike felé sandítottam (mutatja) és ő olyan haragosan nézett rám. Nem tudom, rám haragudott-e, vagy a tanító urra? Szeretném, ha (huncut hunyorgatással) a tanítóra haragudna, amért bántott engem. – Olyan szép lány Lilike! – (Sóhajt) – Éhes vagyok. – Haza kellene menni, mert igazán korog a gyomrom. – Anyukával majd csak rendbehozom a dolgot. Ő nagyon jó. – Ő megért engem. De apám! – (Simogatja a combját) az nem tréfál. – Mit csináljak, Istenem! – Tegnap is tartott nekem egy hosszú prédikációt, hogy tanuljak és legyenek jó gye-

rek. – (Sóhajt) Meg is fogadom igazán. Még Lilike megutál, ha mindig büntetnek. Nem szeretnék olyan lenni, mint az öreg Tóni cigány. A multkor megmutattam neki az olvasókönyvemet is, képzeli egy betűt sem ismert belőle. – Milyen csunya az! – Azért kell most koldulnia. (Sóhajt) Ah! azt én nem szeretném. Csak most az egyszer tudjak a bajból szabadulni! Mit csináljak? – (Sétálgat, azután összekulcsolja kezeit) Édes Istenkém, segíts meg még ez egyszer! – Én igazán megfogadom, hogy jó gyerek leszek ezentúl. Nem haragítom meg többet a tanító bácsit és az én jó szüleimet. Istenkém, segíts meg! (Idegesen sétál, közben simogatja a gyomrát és a hátsó combját) De félek a – nadrágolástól! Mit csináljak? – (Meglátja a pad mellett elszórt szalmát. Egyik ujjával a homlokára bök, másikkal a szalmára mutat. Örömmel) Ni, mi ez? – Hah, ez jó lesz. Igazán jó lesz. (Hirtelen oda szalad és az egyik nadrágtartót elől legombolja és hátraveti, a szalmát a nadrágba hátra gyömszőli, közben nézi, tapogatja, hogy elég puha-e. Végre felkiált) No most már haza mehetek! Nem félek a nadrágolástól. (Közben a nadrágtartót visszagombolja) És ha Lilike meglát és kérdezi, hogy miért vagyok olyan kövér (Felkapja a könyveit, menés közben) azt mondom neki, hogy nagyon jó laktam – krémes bélesel! (Kacagva el.)

Az ördög,

avagy: *hogyan szerezte meg Öcsike a Pocok barátságát.*

Az a bizonyos Pali, akit alaposan megtréfált Öcsike az ördögfarokkal, megint náluk vendégeskedett. Nem mintha megbocsátott volna már Öcsikének, dehát a szülei elutaztak s most sem hagyhatták másutt.

Pali azóta harmadik osztályos lett, még büszkébb volt a tudományára s még jobban lenézte Öcsit meg Andrist, mint azelőtt. Nem is igen beszélt velük, csak a kis kutyájával játszott.

Ezt a kis kutyát Pocoknak hívták. Nem tudom, volt-e annyi esze, mint Stánci néni híres Pufijának, de bizonyos, hogy százszorta kedvesebb volt nála. Csak az volt kár, hogy Palit nagyon szerette, Öcsire meg Andrisra nem igen hederített.

– Ki kéne eselni valamit, – sugta Öcsi a bátyjának, – hogy Pocsok megharagudjék a gazsdájára, vagy megijedjen tőle... akkor aztán mi csukrot adnánk neki, hogy megseheressen minket...

– Az ám, – mondta Andris, – jó volna. Nincs valami nadselű gondolatod?

– Less, – felelte röviden Öcsi.

Ebéd után Pali szokása szerint lefeküdt aludni. De mielőtt lefeküdt, odaszólt a fiúknak:

– Aztán nehogy megint ördögfarokat kössetek a hátamra, mert megjárjátok!

Öcsike a fejére csapott, de ezt már Pali nem vette észre. Lefeküdt és hamarosan el is aludt.

– Mért csaptál a fejedre? – kérdezte suttogva Andris az öccsétől.

– Mert megvan a nadselű gondolat. Add csak ide a festőpalettádat!

Andris, szokása szerint tüstént kitalálta, hogy mi lehet az Öcsike nadselű gondolata.

– Be akarod mázolni az arcát?

– Be én, – felelte Öcsi. – Olyan ördögöt csinálok belőle, mint a pinty.

Ahogy mondta, úgy is lett: nagy, ferde szemöldököt, vörös orrot, fekete bajuszt, szakállat festett az alvó Palira. Tulajdon édes mája sem ismert volna rá.

Azzal szépen elsompolygott a két fiú s a másik szobából leste, milyen léssen Pali ébredése.

Hát Pali fel is ébredt nemsokára. Egyet

nyújtózott, aztán első gondolja az volt, hogy a háta mögé nézzen: nem tréfálták-e meg ismét ezek az agyafurt kölykök. Megnyugodva látta, hogy semmiféle ördögfarok nem éktelenkedik a hátán.

— No hiszen, adtam volna is nekik, —

mondta magában. — Azzal füttyentett egyet: — Pocok gyere ide!

Pocok oda is szaladt hozzá a szoba sarkából, de amint meglátta, éktelen csaholásban tört ki.

— Mi az, Pocok? Mi bajod? Szolgálj szépen!

Hanem Pocoknak eszeágában sem volt, hogy két lábra álljon és szolgáljon. Kaffogva ugrándozott a gazdája körül és úgy látszott: nagyon szeretne a lába inába harapni.

Megbolondult ez a kutya? — gondolta magában Pali. — No, elviszem sétálni, a friss levegőn talán megjön az esze. — Gyere, Pocok! — kiáltott rá és megindult előtte. De kényte-

len volt hátra-hátranézni s minduntalan felkapni a lábát, mert az a bolond Pocok csakugyan folyvást hozzákapkodott.

Amint egy tükör előtt ment el, véletlenül belépillantott. Hej, édes Jézusom, majd hanyatt esett, amint az ábrázatát megpillantotta. Hát ezért ugatja őt a Pocok! No, megálljatok, ti — pockok, ez egyszer megkeserültek!

Hirtelen visszafordult, nagyot kiáltott haragjában szegény Pocokra, s az úgy megijedt, hogy eszenélkül szaladt ki a szobából. Öcsi meg Andris már várták, cukorral kínálták. Félve

bújt hozzájuk s hol a cukrot ropogtatta, hol a kezüket nyalogatta.

— No, sent a barátság, Pocok! — mondta Öcsike. — Most már tudom, hogy itt marads nálunk és nem méss el azzal a hencsegő gazdával. Sok nadselű gondolatunk less nekünk kettőnknek, ne félj!

Elek nagypapó.

A hetyke-petyke vörösbecyke.

— Irta: Holstein Mária. —

I.

Havas uton, csonka fűzfán, görbe kerítésen ezer meg ezer madár fagyoskodott.

A munka százkezű tündére parancsait osztogatta:

— Mozogjatok, serénykedjete, mert megfagytok!

— Ez a csoport itt szedeget!

— A másik ott magot keres!

— Ti a kerthe mentek!

— Ők megszállják a bokrokat!

— Verébék az udvarokat lepik el!

— Harkály barátom, elő a fejszét! Ki a zuzmorás erdőbe!

— Gyorsan, gyorsan! Huss, gyermekeim!

A didergő sereg megrázkódott, ide szök-

kent, tova röppent, aztán kit erre, kit arra nagyhirtelen elröpített könnyű szárnya.

Csak egy hetyke-petyke vörösbecyke ült dacosan tovább is az uton.

— Mi lesz, öcsém? Egy, kettő!

— Nem megyek!

— Nem mész? — csodálkozott a tündér.

— Nem.

— Miért?

— Nem dolgozom!

— Úgy!? S aztán, mit eszel?

— Koldulok.

— Szégyeld magad! Nyomorék vagy?

— Juliska sem nyomorék.

— Hát aztán?

— Hát semmi. Csak meghalt az apja, egy évre az anyja, aztán most ő is koldul.

– Ejnye, adta rossz portéka, s ezt csak most mondod!? Egy-kettőre helyet keress Juliskának valami jó családnál, aztán dologra, barátom! Az én országomban nincsenek koldusok! Megértetted!?

A hetyke-petyke vörös betyke majd a hó alá sülyedt szégyenében.

– Értem – motyogta, vagy talán csak gondolta s azzal hirtelen tova röppent.

II.

Jucikáéknál félrehúzták a nagy asztalt. Zengett a gramafon, állott a bál. Vig farsangi nóta, ropogós csárdás! Hangos volt a ház, de még az udvar is tőle.

Jancsi, az öklömnny minden fiú összeütötte a bokáját s nagyot rikkantott, mint ahogy a lakodalmakban hallotta:

– Kicsi nekem ez a csür,
Kirepülök, mint a fűrj,
Hopp!

Akkorakat ugrott, mint egy kecske, s olyanokat kurjantott, hogy a szomszéd gyermekek mind odacsődültek.

Derékon kapta nénjét, a Kati szolgálot, s úgy megforgatta, mint az orsót:

– Csuha, retek, hogy szeretlek!
Megőszülhetsz, míg elveszlek!
Ujuju! ujuju!

Kati jól nyakon légyintette s a faképnél hagyta.

Volt erre kacagás, láрма! Még a gramafon is elhallgatott. Jucikáék mind az ablakhoz szaladtak.

Anyuka kifordult egy kosárral s csak úgy pottyant a piros alma, hullott a zörgő-börgő dió kinek a kalapjába, kinek a kötőjébe.

– Örvendjete ti is a Jucika nevenapján!
– mondogatta édesanya.

A gyermekek boldogan szaladtak haza az ajándékkal.

A vendégek benn uzsonnához ültek.

Volt ott minden jó: cukros kávé, mazsolás kaláccsal, édes befőtt cifrábnál cifrább tésztával. Még aranyos dió is fénylett a mósolygó almák közt.

Bezzeg elhallgatott a sok csacsogó száj, csak majsolt nagy élvezettel.

A néma csendben: kipp-kopp, megzörren az ablak. Persze, mindnyájan odanézték.

Hát a hetyke-petyke vörösbegyke gunynyasztott ott félig megfagyottan.

Anyuka intett, hogy ki-kí helyén maradjon! Ovatosan kinyitotta az ablakot s megfogta a didergő madárkát. A Jucika markába tette.

– Nézd, kis lányom, itt is egy köszöntő.

– No, halljam a verset! – kacagott Jucika s a füléhez tartotta.

Mit sűgött, mit nem a vörösbegyke, de azt úgy láttam, mint most, hogy folyton az ablak felé integetett.

Jucika oda is szaladt, kikukkantott s erre nagyot kiáltott:

– Ni, beh szomorú kis leányka!

– Szegényke, – sajnálkozott anyuka s indult is kifelé.

Néhány pillanat múlva már a jó meleg konyhában állt Juliska, s a jószívű Kati hóval dörzsölte fagyos kezecskéit.

Amikor megmelegedett, töviről hegyire el kellett mesélnie szomorú sorsát.

Szomszédfalusi volt, de már semmi keresete ott. Föld alatt az édesapja, nem várja az édesanyja! Még a tarka macskája is elbódorgott, mióta nincs, ki adjon tejecskét kettőjüknek.

Anyuka könnyezett, a gyermekek sirtak.

El sem engedték többet a szegény árvát!

A vörösbegyke felhasználta az általános elérzékenyülést: huss, kiröppent a félig nyitott ajtón, ki a tyúkok közé s ott, mint aki jól végezte dolgát, vidáman szedegetett.

III.

Másnap reggel, amikor a ragyogó nap levetette bíbor palástját, hogy a hótengerben fűrdjék, egyebet se hallott, csak a hetyke-petyke vörösbegyke dicséretét.

Pedig már nem volt hetyke-petyke, csak alázatos kis vörösbegyke.

Ott gubbasztott a csonka fűzfaágán, hallgatta a munkatündér parancsait.

– Ha kevés az ennivaló, az nem baj, csak borzolójak jól fel a tollatokat és ugrálójak, mozogatók! Nagy a hideg, megfagytok, ha sokat üldögéltek. Huss, madárkaim!

Szempillantás alatt szétrebbent a sereg.

Vörösbegykét visszaparancsolta a tündér:

– Koldulsz-e még kis öcsém?

– Nem.

– Hát Juliska?

– Juliska mosogatja Jucikáék virágos-csészéjét. Kap érte annyi ennivalót, hogy nekem is jut belőle.

– Megérdemled, – mondta a tündér barátságosan. Azzal köd előtte, köd utána, beburkolódzott a hajnal bíbor palástjába s eltűnt a havas hegyormok közt.

Vörösbegyke a Jucikáék udvarára szállott s vidám énekével nem csak a leánykákat csalta ki, hanem a cirmos cicát is. Csak hogy a gonosz nem a nőtát hallgatta, a száját nyalogatta, míg Juliska a seprű nyéllel el nem kergette.

A nagy lármára búbostyuk is abbahagyta a kapargálást. Mikor észrevette a madárkát, karon fogta kakas urat. Hozzáípegetek és meghívták délebedre.

Igy volt, vége volt. Aki nem hiszi, járjon utána.

Itt a tavasz,

s vele az új évnegyed is. Akinek lejárt az előfizetése, újítsa meg idejében, ha tovább is olvasni akarja a „Cimborá“-t. Hétről-hétre változatosabb, tartalmasabb, szebb legyen a ti kedves ujságotok: erre törekszik Elek nagyapó. Ebben a munkában ti is részt vehettek azzal, hogy mint eddig, ezután is lelkesen ajánljátok az ujságot barátaitoknak.

Az új negyedben *Kertész Mihálytól*, a *Senki Tamás történetének* jeles írójától közlök hosszabb, igen érdekes és tanulságos elbeszélést.

Szökés a teknőben címe az elbeszélésnek. Két kicsapott diák kalandjairól van szó, kik a Tiszán indulnak világgá.

Tamás tovább folytatja tanulságos érdeklődéseit, *Öcsike* pedig kacagtató „nadselü“ gondolatait. Nagy gondom lesz rá ezután is, hogy kisebb és nagyobb gyermekek egyaránt találjanak olvasnivalót a Cimborá-ban. Azt irtam újévkor: „ha valaha, most igazán kíváncsok, hogy legyen egy közös találkozó helye minden erdélyi gyermeknek, kor-, nem- és felekezeti különbség nélkül“. Örömmel állapítom meg, hogy már is nagy és lelkes sereg gyült össze Elek nagyapó táborában, s itt sereglettek össze Erdély írói is, kik boldogok, hogy köztetek oszthatják szét szívük, lelkük legdrágább kincseit.

*

A Cimborá előfizetési ára: negyedévre 40, félévre 80, egész évre 160 leu. Az előfizetés postautalványon, a kiadó címére: „*Szabadsajtó*“ *könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság, Szatmár küldendő, de elfogad a Cimborára előfizetést Erdély minden könyvkereskedője is.*

Mutatványszámot, kívánatra, ingyen küld a kiadóhivatal.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvények megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

Rejtett szavak.

— Beküldte: Rosenblüth Gizi és Irén. —
Se . . . talo . . . vaglo . . . sut . . . an.

Betűrejtvény.

— Beküldte: Gárdos Magda. —
let let let **S**
let let

Rejtett nevek.

— Beküldte: Weisz Bözsi. —

1. Éljen Őfelsége.
2. Könyved elég tiszta.
3. Len, kender, iparnövények.
4. Kenyere lekváros.
5. Házaid alacsonyok.
6. Kővel lapítja a földet.

Szórejtvény.

— Beküldte: Simó Gyula és Béla. —
b — ra, sz — rka, k — vász, v — sut,
a — áca, or — ó, ma — om, ke — et, e — ő.

(A hiányzó betűk helyesen összerakva a gyermekek egyik kedves versírójának nevét adják.)

Betűrejtvény.

— Beküldte: Horváth László és György. —
B-vel szél. D-vel leánynév. H-val latin szó. L-lel huszárjelszó, N-nel leánynév, magában ketyeget. Vajjon mi lehet?

Névrejtvény.

— Beküldte: Marton Lilly. —

I.
Ó, szó, szálló, só, sál, száll: e hat szót egy férfinévben mind megtaláljuk.

II.
Láb, báb, rab, bor, bab, bál: ezt a hat szót egy női névben találjuk meg.

Betűrejtvények.

- Beküldte Fried László. -

Lila h Z'

- Beküldte: Kolontáry János. -

12 i baj baj

- Beküldte: Kacska Bernát. -

V do
do
a a a do

Rejtéljes felirat.

- Beküldte: Berkovits Mózes. -

CYN... COGNAC! — A. Z. EGER?
ECMER, TNE... MER... ZYCAM.
ATSKAT!

Betűrejtvények.

- Beküldte: Friedmann Béla és József. -

 $\frac{D}{R}$ L &

- Beküldte: Neufeld Endre. -

 $\frac{H}{O}$ v d' 'l aaa $\frac{t}{a}$ y a**Az 5—8. szám rejtvényeinek megfejtése.**

5. szám. Kockarejtvény: Emese, mese, eső, se, e. — Betűrejtvény: Amilyen a mosdó, olyan a törülköző. — Kockarejtvény: Jó szer-szám fél munka. — Betűrejtvény: Kisbacon. — Kockarejtvény:

2	5	1	2
3	1	5	1
4	2	2	2
1	2	2	5

6. szám. Pontrejtvény: Vörösmarty. — Számrejtvény: Kinek akasztófán helye, az nem hal a Dunába.

7. szám. Betűrejtvény: Csikszentmárton. Betűrejtvény: Vén kántor. Számrejtvény: Tisztaság félegészség.

8. szám. Betűrejtvények: Seregűly, Csonka torony. Számrejtvény: Szerszám. Névrejtvény: István.

Megfejtették:

Kovács Éva, Korrig Emma, Csóredi Teri, Sztojka Kató, Máday testvérek, Borsoss Sámuel, Feichter Henrik, Polácsék testvérek, Szaniszló János és Zoltán, Imre Böske, Révai Bandi, Kádán Arnold, Retter János, Verébi Antal, ifj. Bikfalvy Károly és Zolt, Spielmann Juci, Rosmann Etus, Denderle József, Kovács Lajos (Brassó), Fosztó Olga és Déneske, Todor Jancsi és Laci, Wasserstrom Kásló, ifj. Kovács Dénes, Ajtay Laci, Mária, Nagy Ernő, Szilágyi László, Horváth László és György, Peiszler Jolánka és Pistuka, Petheő Éva és Adám, Dömsödy Gizike, Bogdán testvérek, Schwartz Ilona, Herskovits Elza és Sándor, Izsák Ferencz és László, Kovács Lajos (Ditró), Gáspár Gyula, Kovrig Emma (Kolozsvár), Szabó Zoltán és Gyurka, Kovrig Emmi és Edit (Torda), Erdős Palika, Müller Anita, Grosz testvérek, Salamon Sándor, Dunky Laci, Puskás Pistuka, Torday Adél, Ignác Róza, Lakatos Juliska, Icuka, Lacika és Lajoska, Pataky Pál, Kőszegi Ferenc, Hamar Ferenc, Jancsó Dezső, Oszaczky Elemér, Katz László, Parádi Eszti és Elek, Tóth-lipcei Fabricius Agost, Weisz Bözsi, Szappanyos Pálma, Szabó Juliska és Iluka, Babuczay György, Varga Lajos, Goldstein Mór, Gottlieb Kata, Puskai Károly, Simó Irén, Steiner Elvira, Naftali Miklós, Neufeld György, Kupferstich Iluka, Boros Imre, Kovács Gábor, Kiss Icuka, Tőzsér Károly, Pakulár Irénke, Osztian Ilike, Zahari Hedvig, Kövér József, Biberle Kató, Schwimmer Margitka, Lindenfeld Erzsike és ibolyka, Végh József, Tőkés Józsi, László Gyula, Sztojka László, Friedmann Andor, Németh Lilike és Béla, Olasz Ferkó, Máthé József, ifj. Zsákó Kálmán, Szatmári Bözsike, Dóczy Zoltán, Markovits Edith, Hoffmann Dezső, Wolf Margitka, Darkó Tibor, Klára és Sára, Mátis Edith, Klein testvérek, Szabó Vili, Mayer Feri, Lakatos Kari és Sanyi, Zakariás Katóka, Nemes Károly, Varga Jolán.

Összesen 16 könyvet sorsoltunk ki a február havi számok rejtvényeinek megfejtői közt. Tökmag király ő felsége a következők nevét huzta ki nagypó kalapjából:

Korrig Emmi és Edith (Torda), Kovács Éva (Kolozsvár), Szabó Juliska és Iluka (Rójhida), ifj. Kovács Dénes (Szászrégen), Horváth Laci és Gyuri (Kolozsvár), Fodor Jancsi és Laci (Kézdivásárhely), Dóczy Zoltán (Nagyenyed), Moskovits Edith (Szatmár), Darkó Tibor, Klára és Sára (Torda), Kovács Lajos (Brassó), ifj. Denderle József (Naszód), Dunky Laci (Kolozsvár), Lázár Hanna (Csiktapolca), Dömsödy Gizike (Nyárádszereda), Simó Irén (Marosvásárhely), Szaniszló János, Zoltán, Jóska, Mancika, Tibor (Kolozsvár).

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, u. p. Nagybaczon, Háromszék megye küldendő, s akkor idejében kaptok választ! A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

Szaniszló János (Kolozsvár.) Keresve sem kereshetem volna a te levelednél meggyőzőbb bizonyosságot amellett, hogy jó uton jártok, amikor úgy szerkesztem az ujságot, hogy abban a család minden korú gyermeke találjon olvasnivalót. Ime, ti öten vagytok: Te, az ötödik gimnazista ujitod meg a sort. Utánad jönnek: Zoltán III. Jóska I. gimnazista, Mancika II. osztályú tanuló (a marianumban) és Tibor, az óvodás. Micsoda szép virágbokréta! Micsoda szép család! A jó Isten áldása legyen rajtatok! — **Horvát Laci** (Kolozsvár.) Gyuri öcséd mérgeskedik, mert Tökmag öfelsége el felejtette kihuzni a nevét. Szegény öfelségének ijedtében minden krajcár kihullott a zsebéből, de áldott szerencséjére csak tíz krajcár volt a zsebében s még áldottabb szerencséjére, kihuzta a neveteket. Szóval: néha a mérgeskedés is hasznos. Az 1. és 2. számot elküldi a kiadó bácsi. A rejtvényed jó. — **Lázár Hanna** (Csiktaploca). Remélem én is, hogy Hirsch doktor bácsiéknál találkozunk, mert nagyon is rég készülök Csikszeredába. Aztán hogyne kívánnálak megismerni téged, kinek Öcsike „nadselű gondolatai” oly borzasztóan tetszenek, hogy azt le sem tudod írni. A Cimbora meg a legszebb lap a világon. Nagyon szeretnél levelezni Elek nagyapóval? Hát csak hadd jöjjenek a levelek, Hannácska az én válaszom nem marad el. — **Weres József** (Dés). Ó de kedves a leveled! Azt kell hinnem, hogy ez volt az első leveled, amelyet nagyapónak írtál. Nem állom meg, hogy ne közöljem: „Nagyapó, én küldöm kedves üdvözetemet neked, hogy megtudtam apukától, hogy nagy író és azt is tudom, hogy eddig nem volt itthon, hanem Budapesten volt s csak most jött haza. És a Cimbórát is köszönöm, és még küldjél, mert nagyon érdekes, csókolom nagyapót, küldöm üdvözetemet Baconba.” Én is küldöm neked s apádnak is üdvözetemet, s szeretettel várom leveleidet. — **Neufeld György** (Kolozsvár). Azért írok ceruzával, bár tudnék már tollal is írni, mert nem akarok oly csomó pacni társaságában bemutatkozni. Kedves figyelem ez részedről, de csak írjál tollal ezután, s ha netán egy-két pacni belepottyán, elnézi azt nagyapóka neked, kinek eddig édes anyád olvasott a könyveimből, most azonban te is folyékonyan tudod olvasni s magad olvasod és meg is érted a Cimbórát. A kiadó bácsi ezután a te nevedre (Calea Reg. Ferdinand) fogja küldeni. — **Naftali Miklós** (Kolozsvár). Ha fogadod, bizonyosan meg is tartod: „engedelmes, szófogadó, jó unokája” leszel nagyapónak. Isten hozott hét unokáim közzé! A betű rejtvényed jó, de a kocka rejtvényed hibás, mert a szózat költője y-nal írta a nevét. — **Steiner Elvira** (Margitta). Persze, hogy nem való egy 8 éves kislánynak az önagsága címzés, de még a 18 éves lányoknak sem. Legszebb az a címzés, ha

egyszerűen a nevét magát írjuk, minden különösebb címzés nélkül. Én a gyermekeimnek és unokáimnak mindig úgy írom a levelet és ők örülnek, igen örülnek, mert fő a levél és nem a „nagyasága”. — **Simó Irén** (Marosvásárhely). Nyugtasd meg édes szüleidet, hogy nem alkalmatlankodol a leveleiddel, de sőt nagy örömet szeresz velők. A te gyermekszíved jól érezte meg, hogy az aki oly sok gyönyörű mesét és elbeszélést írt a gyermekeknek, bizonyosan szereti is a gyermekeket. A posta mindég nagy halom levelet hoz az én unokáimtól, s esténként én ezeket a leveleket mind felolvasom nagyapókának. Ennél szebb s nemesebb lelki gyönyörűséget nem is tudok elképzelni: Két öreg ember lelke fűdik a gyermekszívek nagy szeretetében. Kérem a szüleidet: engedjék meg neked, hogy ezután is így „alkalmatlankodhassál”! — **Puskás Károly** (Marosvásárhely). Ime, üzenem a kiadó bácsinak, hogy nem Puskás a te neved. A rejtvényed, melynek megfejtése „Elek nagyapó unokái az erdélyi gyermekek” — jól van megszerkesztve s meg is felel a valóságnak, de mint már oly sokszor megírtam, nevemre vonatkozó rejtvényt nem közlök, már azért sem, mert akkor más fajta rejtvénynek nem jutna hely. — **Gottlieb Géza** (Szatmár). Szobafogságot kaptál, tehát először nagyapónak írsz. Én is mostanában szobafogságban voltam, s nem csináltam egyebet, folyton irtam és irtam. Örvendek, hogy tetszik Öcsike (s egyéb is), de úgy gondolom, hogy elég a tréfás dolgokból számonként egy-kettő. — **Péterfy Erzsike** (Marosvásárhely). Leveledet továbbítottam a kiadó bácsinak. Eddig bizonyosan el is olvastad Öcsike könyvét. — **Goldstein Mór** (Érmi-hályfalva). Március 3-iki kelettel levél ment. — **Biberle Káti** (Nagykároly). Ha sem leveleidre nem kaptál választ, sem a febr. 12-én feladott könyvet nem kaptad meg, a posta körül van a baj, mert én minden levélre válaszolok. Aztán mért haragudnám rád, régi hűséges unokámra? — **Kövér József** (Sepsiszentgyörgy). Válaszoltam én neked, s eddig olvastad is bizonyosan. A karácsonyi számot, ha van még felesleges, elküldi a kiadó bácsi. — **Osztán Ilke** (Dés). Elmegyek én Désre is, nemcsak Kolozsvárra, ha arrafelé lesz utam. A te drága igazgatód, Mariska néni, szintén munkatársra lett a Cimbórának. — **Csöregi Feri** (Kolozsvár). Jók a névrejtvények. — **Kiss Iuka** (Nadlac). Most találkozom először kezdirásával. Meglepő szépen írsz. Máskor ird meg a helység magyar nevét is. — **Kovács Gábor**. Husvétkor előadjátok „Többsincs királyfi” című színművet s te játszod a főszerepet. Ha majd az eredményről beszámolsz, ne felejtsd megírni, hol adtátok elő, mert leveledből kimaradt a helységed neve. — **Ifj. Bihfalvy Károly és Zoltai** (Dés). Lekéstetek a megfejtés beküldésével, azért nem volt nevetek a megfejtők között. — **Boros Imre** (Orsova). Szeretnéd tudni, milyen szép mesét hoz a legközelebbi szám. Hiszen majd meglátod. Bizonyos lehetsz abban, hogy minden szám hoz nem egyet, de többet is. — **Kupferstich Iuka**. (Sepsiszentgyörgy). Az alkalmi postás elhozta leveledet s 16 hónapos Jóska öcsédet is. Kedves mindkét levél. Hiszen, megyek én még Szentgyörgyre s majd megismerkedem veled is, mint ahogy megismerkedtem Pali bátyáddal. Mondanom se kell, hogy szívesen látlak Kisbaczonban. Ott majd megismerkedtek

aztán Tökmag királlyal is. — *László Gyula*. Éppen úgy foglak szeretni, mint a többi unokámat, mert látom, hogy te is szeretsz engem. Máskor azonban ird meg a helység nevét is, hadd tudjam, hol lakik az én László Gyula nevű kedves unokám. — *Bócsa Béla* (Nagybánya). Minden unokámnak szabad rejtvényt küldeni, tehát neked is. A betűrejtvényed sorra kerül. — *Lindenfeld Erzsike és Ibolya*. Kár volt kívágnod az újságból a fejtörőt, anélkül is beküldhetitek a megfejtést. Aztán szeretném tudni, hol laktok. — *Németh Lilike és Béla* (Nagybánya). Ez aztán ügyes levél. Egy-két sorban előttem áll a családotok képe. Amint ti örültök a Cimbora-nak, úgy örülök én is nektek. — *Olasz Ferkó* (Kolozsvár). Nem hiába láttad álmodban Tökmag király nagy szakállát, lám kihuzta a nevedet. — *Friedmann Andor* (Szilágysomlyó). Becsülöm benned az őszinte beismerést. Hanyagságból nem küldted be eddig a megfejtést, de ezután szorgalmasabb leszel. Örvendek a beismerésnek is, az ígéretnek is. — *Tökés Józsika* (Málnás). Bizony, könnyen megeshetik, hogy egyszer csak kiszáll nagyapó a málnási álmomason. — *Végh József* (Nagyszalonta). Ha Szatmárra küldöd a leveledet, nagy kerülővel érkezik hozzám. A szerkesztőség, amint fentebb látható, Kisbaczonban. — *Turul*. Most sem mondhatok egyebet verseidről, mint amit már többször mondtam: biztató ígéretek. A monda népi eredetében kételkedem, de ez nem volna baj, ha máskülönbön megütné a Cimbora mértékét. Az pedig, amint vehetted észre, magas. — *Iffy. Zsákó Kálmán* (Marosvásárhely). Nem emlékszem a leveledre, de ha olvastam, válaszoltam is rá bizonyosan. Számrejtvényed sorra kerül. — *Petheő Éva és Ádám* (Zabola). Lám, milyen szép levelet tudsz írni Évike, csak neki ülj az írásnak. Most már sok mindent tudok rólatok. Hát csak írd ezután is, s majd ha belejön az írásba, írjon Ádám is. Igen érdekel, hogy vagytok, s mint haladtok előre. — *Kovács Éva* (Kolozsvár). Szeretnéd, ha minden második nap jönne a Cimbora. Igen, ugye? De akkor aztán mikor tanulnád az „osztást”? — *Csőregi Feri* (Kolozsvár). Betűrejtvényeid javát bokréta-ba kötöm s úgy közlöm majd. — *Klein testvérek* (Nagykároly). Öten vagytok testvérek: Béla II. gimn., Imre IV., Laci II., Ilke I. osztályos és Józsika, aki még csak a képeket élvezi s akit megtanítottok a versekre. Szép család, szeg dolog. Hogy melyik ír szebben: Béla-e vagy Imre? Hát bizony kettőtök közül — Laci ír a legjobban, mert neki vannak a legnagyobb betűi, nagyapó pedig a nagy betűket szereti. Mindenesetre jó, ha versenyeztek: a nemes verseny a haladás előmozdítója. Az első rejtvény jön. Ha figyelemmel olvassátok az üzeneteket, megtudjátok, miért nem a másik. — *Zsigmond Sárika* (Mezőtelegd). Ferkó öcséd Torján van... Nem is gondold, mennyi szép emlék köti Elek nagyapót e faluhoz. — *Barsi Árpád* (Kolozsvár). Az utca kijavítása már megtörtént, sőt az is, hogy unokáim közé fogadtalak. Mennél többet lássam mosolygós betűidet. — *Barkó Tibor, Klára és Sára* (Torda). Nektek minden héten újabb és újabb örömet hoz a Cimbora, nekem pedig nemcsak szép leveletek és jókívánságotok hozott örömet, hanem az is, hogy „civódás nélkül hárman rendre olvassátok” kedves újságotokat. — *Wolf Margitka* (Temesvár). Isten hozott szép kerek betűs temesvári

unokám! — *Dékány György* (Marosvásárhely). A kiadó bácsihoz továbbítottam levelező-lapodat s eddig bizonynyal megkaptad az 1. és 6. számot. Hát csak nevesselek Öcsike nadselű gondolatain: a nevetés egészséges. — *Szathmáry Béla* (Temesszlatina). Szerencse fia vagy, hogy nem is fejtettél rejtvényt, mégis küldött könyvet a kiadó bácsi. Hiszen majd jelentkezik a névrokonod is. Te csak tartsd meg a könyvet és fejtsd ezután a rejtvényeket: hátha így kerül el a szerencse. — *Markovits Edith* (Szatmár). Hamis egy kislány vagy te. Esztendeje olvasod a Cimbora-t s most jelentkezél: kukk! Én is itt vagyok nagyapó! Hiszen csak menjek Szatmárra! Az is hamisság tőled, hogy tanácsot kérsz: hogyan írjál szebben, holott I. gimnazista létedre igen szépen írsz. A számrejtvény megfejtésének módjáról külön írok. Öcsikének továbbítom a „nadselű” gondolatot, a rejtvényed meg sorra kerül. — *Dóczy Zoltán* (Nagynyed). Azt már látom szép és gondos írásodból, hogy nem te vagy a Ferkó, akiről édesanyád azt a kedves kis történetet írta s azt oly pompásan meg is rajzolta. Bárcsak írna és rajzolna többet unokáim nagy örömeire! A „Nagyszeben” megfejtésű rejtvényt már többen megcsinálták, próbálj egyebet. Tudom, sikerül neked. — *Szatmári Bözsike* (Nagyvárad). Könyvrendelésnél legjobb, ha előre beküldöd a pénzt, mert utánvételt többbe kerül. A hányzó 1. 4. és 6. számot elküldi a kiadó bácsi. Az árvákról írt versed megható vers. Nemcsak meleg szívre vall, de arra is, hogy ébredsz benned a versíró készség. — *Herskovits Zoltán* (Zsibó). Bizonyosan elveszték a leveleid, mert különben hogyan küldtek volna mutatványszámot. Leveledet továbbítottam a kiadó bácsinak. Mondanom sem kell, örömmel látlak unokáim közt. — *Páter Gusztó* (Kolozsvár). Örömmel látlak téged is unokáim sorában s akkor sem haragudnám rád, ha rossz volna az írásod. De nem is rossz. Meg vagyok vele elégedve. — *Lőrinczy Sándor* (Kézdivásárhely). Képrejtvényeid közül egygel próbát teszek, hogyan sikerül a sokszorosítása. — *Iffy. Denderle József* (Naszód). Nincs a könyvtáramban olyan könyv, amilyenre neked szükséged volna. Két verset azonban küldtem. Csak aztán idejében érkezett légyen! — *Henter Kálmán* (Marosvásárhely). A „Hires erdélyi magyarok” nem némultak el. Tovább írom én azokat, de lassan megy az írás, mert a Cimbora pontos szerkesztése bizony nem gyerekjáték. Tökmag öfelsége örül, hogy kihuzta a nevedet s szép kis könyvtárad egy könyvvel gyarapodott. — *Szabó Vili* (Ujszentanna). Valóban jó sok könyvem van meg a könyvtárakban: igaz örömem telt a mellékelt jegyzékben. Add át édesapádnak meleg üdvözetemet. A 4. számot elküldi a kiadó bácsi. — *Mayer Feri* (Arad). Na, te nem jöttél üres kézzel. Küldtél egy csomó rejtvényt, hogy legyen miben válogassak. És küldtél egy kedves verset is a Bodri kutyádról, melyet különösen az tesz kedvessé, hogy látszik, ismered a Petőfi „Anyám tyukja” című versét. Aztán küldtél egy színes tengeri képet is. Örömmel látom, hogy nem unatkozol. — *Lakatos Kari és Sanyi* (Tasnád). Igazi élvezet volt leveletek olvasása. Mintha nagyapókéval beszélgetnétek, mikor a Cimbora-t olvassátok. Ugyanezt érzem én is, ha a tietekhez hasonló meleg szeretetet árasztó levelet olvasok. Rejtvényeitek sorra kerülnek.